

Đếm Ngược Thời Gian 3,2,1

Contents

Đếm Ngược Thời Gian 3,2,1	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9

Đếm Ngược Thời Gian 3,2,1

Giới thiệu

Editor: Mio”Truyện thuyết nói rằng mỗi người đều là nửa vòng tròn không hoàn chỉnh, chỉ khi tìm được một nửa định n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-nguoc-thoi-gian-3-2-1>

1. Chương 1

Trong trường học, danh tiếng của Khuê Chương luôn luôn chói lọi, cao cả trượng, biến cậu trở thành truyền thuyết. Năm thứ nhất đã là hội trưởng hội học sinh cũng nam sinh đẹp trai nhất trường... những hào quang đó tập trung ở một người, đó chính là Khuê Chương.

Cô nhóc mập Nguyên Tiêu ngồi cùng bàn với cậu tự nhiên cũng được hưởng ké ít lợi lộc. Ví dụ như các nữ sinh thường tặng bánh ngọt chocolate, hộp cơm tình yêu, còn có bình thủy tinh chứa cả nghìn con hạc giấy hay nghìn ngôi sao, nhưng Khuê Chương vô tình từ chối, nên những thứ này đều rơi vào tay nhóc Nguyên Tiêu chuyên đi ăn chùa.

Ăn nhiều như thế, đương nhiên sẽ béo ra, con bé vốn dĩ không gầy chút nào càng ngày càng trở nên béo hơn.

Khuê Chương chẳng quan tâm những món quà kia cuối cùng rơi vào tay ai cũng như việc vì cậu ném cho Nguyên Tiêu đồ ăn mà đáng người cô sắp bành trướng thành thùng nước đến nơi. Dù sao đừng làm phiền cậu là tốt rồi.

Còn Nguyên Tiêu mỗi lần ăn bánh ngọt các nữ sinh tặng để lấy lòng thì cũng mềm lòng, vì các bạn gái tốt bụng giữa đường thấy sự bất bình mà tha đã vô thức làm nhắm rĩ tai Khuê Chương:

”Tôi nói này Khuê Chương, nhiều cô gái như vậy, sao cậu không tìm một em vừa ý?” Đáp lại cô là âm thanh ngòai bút sọt soạt trên giấy, chàng trai nhếch đôi môi mỏng, để lại cho Nguyên Tiêu một nét vẽ cương nghị tuyệt đẹp trên sườn mặt.

Nguyên Tiêu mặc kệ, bị coi thường nhưng cũng đã xấu mặt mãi rồi: "Tôi nói này Khứu Chương, cậu đừng có lạnh lùng như thế được không, như vậy sẽ làm tổn thương con gái nhà người ta! Nếu không, hay là tôi giới thiệu cho cậu?"

Chàng trai vẫn không ngẩng lên, tiếp tục làm bài tập, bất ngờ lấy ra một tờ giấy chi chít chữ đưa cho cô: "Ồ?"

Nguyên Tiêu liếc thấy ánh mặt trời đổ xuống gương mặt hoàn mỹ của cậu, vừa đẹp đẽ vừa chói mắt như vậy khiến cô không thể không che mắt, che đi thứ ánh sáng chói lọi kia, đầu óc cô trở nên trống rỗng, mơ mơ màng màng.

Chàng trai không phát hiện ra sự thất thần của cô, hồ hững nói: "Cậu rảnh quan tâm chuyện của tôi như vậy chỉ bằng làm mấy cái bài tập này đi"

"Tại sao muốn tôi làm bài tập chứ?"

Bên môi cậu hiện lên nụ cười nhàn nhạt lạnh lùng, đôi môi mỏng xinh đẹp lại thốt ra những lời nói làm người nghe đủ sức tức chết: "Cậu đã liên tục gặp đèn đỏ trong ba bài kiểm tra toán rồi, ngốc như thế, ra ngoài đừng có nói là bạn cùng bàn với tôi"

"Cậu"

Không đợi cho cô nhóc bùng nổ như núi lửa, Khứu Chương "xoạt" một tiếng, không biết biến đâu ra một cây kẹo hồ lô, nhét vào trong tay cô bạn. Nguyên Tiêu vừa thấy kẹo hồ lô, hàng lông mày đang nhíu chặt cũng lập tức giãn ra. Cô gái nhỏ vội vàng cầm lấy, cắn kẹo hồ lô, trong mắt cô bong bóng hồng hạnh phúc bay tung tóe.

"Bạn Khứu Chương là tốt nhất, tớ rất là yêu bạn!" Nghe những lời này, gương mặt trắng nõn của chàng trai liền xuất hiện màu ửng hồng như có như không: "Tiểu Quai*, đến lúc nào cậu mới có thể bỏ cái thói quen ăn kẹo này hả?" Cậu liếc cô một cái, lẩm bẩm mấy câu rồi tiếp tục vui đùa làm bài.

Bị gọi là Tiểu Quai đối với Nguyên Tiêu chắc chắn không phải sự sỉ nhục lớn nhất đời! Nguyên Tiêu mặc kệ, trợn tròn đôi mắt trong veo với ý đồ đánh cho tiêu diệt khí thế của đối phương, kết quả Khứu Chương không thèm quay đầu lại, chỉ mắng khê: "Bạn Nguyên Tiêu, đề nghị bạn thu lại ánh mắt dờ dẩn đấy"

"Cậu" Cô giận run, cậu quay sang nhìn, con ngươi của cô đen long lanh như nước, vô cùng xinh đẹp, cậu chăm chú nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên vươn tay捏 đôi má hồng của cô, thì thào tự nói: "Không thể hiểu nổi sao khuôn mặt này có thể tròn đến thế..."

Nguyên Tiêu trở mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, chán không buồn nói gì. Từ ngày đầu tiên – ngày khai giảng cấp ba, cô nên nghĩ – bạn Khứu Chương này.... chắc chắn cậu ta là người được phái tới để đầy đọa cô!!!

Lần đầu tiên gặp mặt Khứu Chương đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Mọi sự xấu hổ cô đã được trải nghiệm trong ngày khai giảng ấy. Nếu như quây rầy bạn hoa hậu giảng đường nào đó tỉnh tò với trai đẹp nào đó đã là không hay ho gì, như vậy, người ngoài như cô đột nhiên bị nam nhân vật chính kéo ra, ép hỏi tên tuổi, đây không phải là giai ép cô ra làm bia đỡ đạn để đỡ mất mặt thì là gì?

Thời tiết mùa hạ sáng sủa không mây.

"Nguyên Tiêu? Cậu quả nhiên là Nguyên Tiêu."

Khi đó, toàn bộ các nữ sinh đều thấy "Khối băng Nam Cực" gọi tên cô, đôi mắt lấp lánh ánh sao, sáng rực rỡ đến nỗi khiến cô có cảm giác hít thở không thông

"Đúng vậy, tôi biết bạn sao?" Cô ngỡ ngàng nhìn chàng trai tuấn tú trước mặt, thật sự không hiểu vì sao cậu ta vui vẻ như vậy?

"Tôi là Khứu Chương, cậu không nhớ tôi sao?" Sắc mặt chàng trai thay đổi, cậu ngạc nhiên nhìn cô, niềm vui trong mắt phút chốc biến thành sương mỏng đọng trên lá buổi sớm mai, lạnh lẽo chết người.

Nguyên Tiêu chợt rung mình một cái "Này bạn, bạn nhận nhầm người rồi"

Cô tránh tay cậu ra, chạy trốn chết, hoàn toàn chẳng biết đôi mắt lạnh lẽo nhưng dường như mang ý cười giảo thảo Khuê Chương đằng kia đang dán vào bóng lưng chạy trốn của cô.

Ngày hôm sau, toàn trường xôn xao về động thái của ngôi sao mới. Nói đơn giản là bạn trẻ Khuê Chương lớp A chủ động yêu cầu chuyển sang lớp F. Giáo viên lớp A vô cùng phẫn nộ, làm ầm hết cả lên. Không biết sự việc đó đã được xử lý như thế nào, đợi cho đến khi công bố danh sách khối, danh sách lớp, mọi người mới kinh ngạc phát hiện ra giáo viên lớp A trở thành giáo viên lớp F, mà Khuê Chương, đã chuyển sang lớp F như nguyện vọng.

Được rồi, coi như là chuyện cũ nghỉ lại mà kinh.

Ngày qua ngày, chớp mắt một cái đã hai năm. Nguyên Tiêu trẻ người non dạ, ngốc nghếch, đơn thuần như tờ giấy trắng. Nhưng mà... gặp gỡ Khuê Chương, ai biết là phúc hay là họa...

2. Chương 2

"Nghe nói về Toks chưa?"

"Chưa? Cậu lạc hậu quá! Họa sĩ nổi tiếng của thành phố B tổ chức triển lãm tranh chấn động cả giới nghệ thuật toàn thành phố mà cậu không nghe nói gì sao?"

"Kiến thức nông cạn!"

Như đoạn đối thoại ở trên, thành phố B hiện giờ ngập trong không khí thảo luận sôi nổi. Ngay cả học sinh các trường học cũng không ngoại lệ, sôi nổi bàn luận về việc đây, người đây, có thể thấy được sự nổi tiếng của Toks vang dội trong cả thành phố. Nhưng, Nguyên Tiêu lại đang say mê vui đùa vào đồng quà tặng thu được của Khuê Chương buột miệng thốt lên một câu ném đá hội nghị:

"Thành phố B đến bán bánh à...."

Vừa nghe lời này, ngum nước Khuê Chương vừa uống "phụt" một phát ra ngoài.

Tan học, ngoại trừ hai bạn cùng bàn này, ngoại trừ bạn trực nhật lớp, tất cả học sinh đều thả về.

Khuê Chương buông chai nước khoáng, đầu ngón tay bật thật mạnh vào cái trán của nhóc mập Nguyên Tiêu: "Tôi đã bảo là cậu Tiểu bạch lăm mà!! Toks là viết tắt Tone of keeping silent, mặc dù bức tranh không nói gì, nhưng có thể tạo nhiều dư âm, xúc động trong lòng người. Làm thế nào mà vào miệng cậu thì làm nghệ thuật lại biến thành mua bán bánh hả trời?"

Nguyên Tiêu ngẩng đầu, dùng sức xoa xoa chỗ trán bị búng đau nhói, không cam lòng nói thảm: Nơi nào làm nghệ thuật nơi đó bán bánh ngon....

Nghệ thuật thì nghệ thuật, lăng xê hoành tráng như vậy, cần bản làm mất ý nghĩa của nó!

Sắc mặt chàng trai vừa xanh vừa trắng, khóe miệng khẽ run một chút, cười mà như không cười đột ngột gí sát gương mặt tuần tú tới gần Nguyên Tiêu, cậu thổi phù: "Dạ vâng, lỗi của tôi, nói với cậu đúng là sĩ nhục nghệ thuật" Nói xong, cậu đứng dậy kéo cặp lên vai, quay người ra khỏi phòng học.

Nhìn bóng lưng dứt khoát của cậu không hiểu sao nơi mềm yếu nhất trong Nguyên Tiêu lại có cảm giác chua chát. Giật mình kinh ngạc hình như cô càng ngày càng để ý đến nhất cử nhất động của Khuê Chương, tâm trạng căng thẳng, theo bản năng cô vươn tay với đồng hồ ăn, là để che dấu những mê muội trong lòng sao?

Ánh hoàng hôn từ ngoài cửa sổ chiếu vào, bạn trực nhật buồn cười trêu cô: "Nguyên Tiêu, cậu ăn nữa thì sẽ không phải là Nguyên Tiêu mà phải gọi là Bánh Ú mất! Thề thốt, diện tích đều mở rộng vô cùng!"

"Không cần cậu quan tâm!"

"Nguyên Tiêu, bọn này đi xem triển lãm tranh TOKS, cậu đi không?"

Cô do dự rồi kiên quyết từ chối: "Không đi"

Nói thì nói như thế nhưng buổi tối, Khuê Chương lại nhận được một cú điện thoại khiến cậu vô cùng bất ngờ – là Nguyên Tiêu gọi: "Cậu muốn đến xem triển lãm TOKS?"

"Stop! Làm trò"

"Không giúp"

"Không rảnh, tôi có việc"

"Tôi việc gì phải giúp cậu?"

~

3. Chương 3

Một buổi tối đẹp trời, đèn đường sáng rực.

Nguyên Tiêu nhìn Khuê Chương mở cửa chiếc xe thể thao, thầm than thở trong lòng. Khuê Chương là con nhà có tiền, người khác không biết nhưng cô đã sớm được linh giáo. Tuy nhiên thói ăn chơi trác táng không mấy may xuất hiện trong cuộc sống của cậu, một chàng trai ưu tú như thế khiến cô không sao tìm được cảm giác tự ti.

Đến tận cửa phòng triển lãm, Nguyên Tiêu vẫn đau khổ suy nghĩ vấn đề này.

Nhưng mà... kể có tiền là có thể xông thẳng vào triển lãm tranh TOKS, lôi kéo tay cô, thái độ lãnh đạm, xa cách bước thẳng vào phòng nghỉ sao? Cô gái nhỏ đầu đầy nghi vấn, áy náy nhìn nhân viên bên cạnh. Khuê Chương đẩy một cái cửa gỗ Trầm, trước mắt họ là thứ ánh sáng màu da cam dịu dàng, căn phòng tranh cổ kính nhất thời khiến Nguyên Tiêu cảm thấy mình đang lạc vào một không gian khác.

"Cậu chắc chắn chúng ta sẽ không bị đuổi ra chứ?" Trong lòng Nguyên Tiêu sợ hãi bất an, kéo kéo góc áo chàng trai đi cùng, thật kì lạ, dường như đứng đằng sau cậu ấy, tất cả nỗi bất an đều bình ổn cả.

"Cậu cảm thấy thế nào?" Chàng trai liếc cô, cứ như thể cô đã hỏi đến một vấn đề vô cùng ngu xuẩn.

Cô lắc đầu, Khuê Chương cậu đắm đầu vào chậu phụ chết đi! Vấn đề cao thâm như thế, cô nào biết đáp án.

Trong phòng nghỉ chỉ có hai người họ. Khung cảnh mờ ảo, căn phòng bố cục đơn giản, ánh đèn màu cam ấm áp rọi xuống, cảnh trí như vậy có cảm giác như đang ngược dòng thời gian. Nguyên Tiêu mơ mơ màng màng, Khuê Chương chợt ngoái đầu lại cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, nụ cười mang theo sự bướng bỉnh trẻ con lại rất đẹp khiến Nguyên Tiêu hít thở không thông.

Con trai mà đẹp thế, đúng là lãng phí tài nguyên, cô và cậu rất thân thiết ư? Tại sao đột nhiên hành động dễ khiến con gái nhà người ta hiểu lầm như vậy? Cô cảm phần nghĩ vậy, trong lòng bắt đầu có cảm giác chua xót.

Khuê Chương đi đến góc phòng nghỉ, nơi đó đặt một giá vẽ phủ vải mềm, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa xoa lớp vải đỏ sẫm, môi khẽ nhếch lên nụ cười sáng lạn.

"Bức tranh này chưa từng được trưng bày. Muốn xem không?" Rõ ràng là câu hỏi nhưng động tác của cậu đã thể hiện quyết định, cậu giật mạnh tấm vải phủ trên giá, không phải một bức tranh chân động thiên hạ gì cho cam, mà vẽ rất non tay. Nguyên Tiêu vừa thấy đã rất muốn cười nhưng vẫn cố nhịn

"Khi tôi còn bé cũng không thích vẽ vôi. Khi đó tôi là là một đứa bé tự kỉ. Thật khó tưởng tượng, tôi tựa hồ không có hứng thú với bất cứ thứ gì, không thích học, không thích vận động, hơn nữa cũng ghét bọn con gái điệu chảy mỡ. Có một đứa con máu lạnh như vậy, ngay cả bố mẹ cũng không thích tôi"

"Cho đến một ngày, tôi gặp một cô gái, cô ấy lớn hơn tôi bốn tuổi, là giáo viên mỹ thuật mẹ mời về dạy tôi. Cô ấy không thông minh, cũng không xinh đẹp, thậm chí hơn là cô ấy có gương mặt tròn trịa như trăng rằm, tôi thật không hiểu vì sao mẹ lại tìm một người đáng ghét như vậy làm giáo viên dạy kèm ở nhà"

"Tôi ghét cô ấy"

Giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn của thiếu niên vỡ giọng của Khuê Chương rất dễ nghe.

Thời gian quay lại, chàng trai nhớ tới lúc còn nhỏ, đường nét mềm mại mà kiên nghị trên gương mặt hoàn mỹ hiện lên sự xa xăm và thấp thoáng đỏ: "Có lẽ tôi vẫn cho là mình ghét cô ấy"

Cậu đột nhiên cười tự giễu tiếp tục nói: "Nhưng tôi đã sai lầm khủng khiếp. Chúng tôi ở bên nhau có lẽ không hợp, cho đến lúc mất đi, tôi mới biết, thì ra thích chỉ là một loại cảm giác, càng dài lâu càng khắc sâu vào tâm khảm. Tôi đúng là một thằng ngu! Từ chán ghét ban đầu đến mê luyến sau này, tôi dùng năm năm mới làm rõ tình cảm của mình..." Cậu ảo não tự trách.

Tối hôm đó, chàng trai đưa lưng về phía Nguyên Tiêu, nhìn không chớp mắt bức tranh trước mặt, kể chuyện cũ của mình. Đều là những chuyện Nguyên Tiêu không biết, rõ ràng là nghe người khác kể chuyện nhưng khi nghe Khưu Chương nói cậu rất thích vẻ đẹp của cô giáo mỹ thuật của mình, trong lòng Nguyên Tiêu quặn đau.

Thì ra sự ưu ái cậu ấy dành cho cô là có nguyên nhân, chỉ vì cô có gương mặt tròn trịa giống với người mà cậu thích. Cô mới là kẻ gốc ấy! Tại sao lại ngu ngốc như thế, đến lúc này, đột nhiên phát hiện mình thích người ta, đã không phải ngày một, ngày hai quen nahu.

Cậu cứ nói, cô lắng nghe. Nghe mà hốc mắt ửng đỏ, không biết mình nên đi hay ở.

Có lẽ hạnh phúc chẳng qua chỉ là một cốc nước trong bàn tay, cho dù là cẩn thận lắm rồi, tâm tâm niệm niệm giữ chắc cũng không cách nào duy trì dài lâu. Đến phút cuối, nước khô cạn, người không hay, chung quanh mờ mịt, ấm áp ngày nào cũng sẽ biến thành đau đớn khắc sâu trong lòng.

Trở về, suốt ba ngày sau Nguyên Tiêu không vực dậy được tinh thần.

"Này, Khưu Chương, cậu đã tỏ tình với bạn cùng bàn chưa?" Tâm sự của Khưu Chương, Nguyên Tiêu không nhìn ra, nhưng cả lớp chín chín phần trăm đều thấy.

"Cô ấy hình như không có phản ứng" Chàng trai chau nhẹ lông mày, trăm mối tơ vò không đường giải, cậu rõ ràng đã kể hết mọi chuyện với cô, sao lúc đó Nguyên Tiêu lại có vẻ rất đau lòng, mà không phải là vui vẻ? Chẳng lẽ, cậu thật sự kém cỏi thế, Nguyên Tiêu không thích cậu ư?

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Khưu Chương rất buồn bực

Đúng lúc này, cửa phòng học môn bỗng chốc bị người ta mở toang, một cô gái từ ngoài cửa chạy vào, thở hổn hển báo tin:

"Chết rồi! Chết rồi! Nguyên Tiêu bị tai nạn giao thông!"

Lời này vừa thốt ra, sức công phá ầm ầm như đất trời sụp đổ, quyển sách trên tay Khưu Chương rơi bụp xuống đất.

Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khúc vu sơn bất thị vân.*

* là câu thơ trong bài Ly tư của Nguyên Chấn

dịch nghĩa:

Đã từng ra biển lớn thì nước sông hồ khó gọi là nước.

Ngoại trừ mây ở núi Vu, những chỗ khác chưa phải là mây.

dịch thơ:

Đã qua bể thảm khôn còn nước,

Ngoài chốn non Vu chẳng có mây

Tác giả Nguyên Chấn làm bài này năm 810 để truy điệu vợ là Vi Tùng qua đời năm trước. Đại ý là nói về tình cảm vợ chồng sâu sắc

4. Chương 4

"Khi tôi còn bé cũng không thích vẽ vời. Khi đó tôi là là một đứa bé tự kỉ. Thật khó tưởng tượng, tôi tựa hồ không có hứng thú với bất cứ thứ gì, không thích học, không thích vận động, hơn nữa cũng ghét bọn con gái điệu chảy mỡ. Có một đứa con máu lạnh như vậy, ngay cả bố mẹ cũng không thích tôi"

Nguyên Tiêu bừng tỉnh từ cơn ác mộng, thanh âm của Khuru Chương vẫn còn ở bên tai, đầu óc cô nhức nhối vô cùng.

"Mẹ Con muốn uống nước!" Cô líu riu trong miệng, vừa thấy cô tỉnh, người phụ nữ trung niên ngồi bên giường cuống quýt đứng lên, ấn cái chuông ở đầu giường, chỉ chốc lát sau, hành lang truyền đến vô số tiếng bước chân, một người phụ nữ diện mạo vô cùng xinh đẹp nhanh chóng bước vào, ở sau lưng chị còn có một thiếu niên tuấn tú.

"Mẹ! Một cô gái không rõ lai lịch, mẹ quan tâm làm gì làm gì!" Người chưa tới, tiếng đã nghe, một giọng nói con trai trong trẻo lạnh lùng, hồ hững mà còn hơi non nớt khiến cho Nguyên Tiêu có cảm giác rất quen thuộc.

"Khuru Chương! Không được nói với chị ấy như vậy!" Người phụ nữ xinh đẹp kia khẽ trách, cô đột nhiên nghe được một cái tên quen thuộc, đầu óc linh hoạt lại, lập tức choáng váng.

"Ê, bà chị ngốc, đừng có dùng ánh mắt thất thần đấy nhìn tôi! Đây, chùi nước miếng của chị đi, buồn nôn! Sao dì đưa một người dấn dện như thế về nhà Ai ui, mẹ! Mẹ đánh con cái gì?" Cậu thiếu niên thu lại ánh mắt hả hê ác độc của mình, đột nhiên bị đau kêu lên, ánh mắt phần nộ nhìn mẹ mình.

"Tiểu tử thôi, con đừng có nói năng lung tung"

"Đúng là thế mà! Con quyết không chịu cho chị ta làm giáo viên mỹ thuật của con!"

"Không đến con quyết, đây là người dì con đặc biệt giới thiệu. Cô giáo người ta đã đi xa đến đây, dì con lo cho cô giáo, đặc biệt đến chào hỏi cùng chúng ta, con còn dám nói lung tung, đi ra ngoài ngay cho mẹ!"

Cậu thiếu niên hùng hùng hổ hổ liếc xéo Nguyên Tiêu, rất bất mãn vì bị mẹ đuổi ra ngoài, đi ra rồi còn nghe thấy giọng cậu đầy uất hận: "Cái gì thế, con mới là con nhà mẹ, vì một bà chị lai lịch bất minh, ngay cả con mình cũng không cần, mẹ làm mẹ thế đấy!"

Người phụ nữ cười trừ xin lỗi Nguyên Tiêu, đóng cửa cách một tiếng nặng nề, ngăn tất cả những lời chửi rủa bất mãn của cậu con ở ngoài, cảm ơn trời đất, thế giới tốt cuộc cũng thanh tịnh trở lại.

Nguyên Tiêu kinh hồn bạt vía nhìn cảnh này, rốt cuộc trong thời điểm cánh cửa đóng lại, trái tim nhỏ bé và giọng nói đã quay về, cô xoa xoa mồ hôi trên trán, đúng là quá hỗn loạn.

Cô vừa ngẩng lên, người mẹ của cậu thiếu niên đã cầm tay cô, dịu dàng trấn an: "Được rồi, đã để cháu phải sợ rồi" Cô vội vàng lắc đầu, "Không sao ạ"

Nghi ngờ trong lòng như mây trôi từng đám không tan, đây là tình huống gì, cô cô cô, cô với người phụ nữ và người dì kia cũng chẳng quen biết.

"Cháu cũng thấy đấy, đứa trẻ vừa rồi là đứa con trai của cô, còn cháu, bắt đầu từ hôm nay, cháu là giáo viên hội họa của nó, đừng thấy con cô nhìn qua thì bướng bỉnh nhưng tính tình nó không xấu" Trước mặt cô, khen cậu cũng phải thôi, nhưng sao không để Khuru Chương biết?

Cô tỉnh tường thấy khi Khuru Chương bị đuổi ra khỏi cửa, trong mắt cậu xẹt qua sự tổn thương.

Mẹ Khuru Chương cần nhả điều gì đó, Nguyên Tiêu đã hoàn toàn quên mất, chỉ nhớ rõ ba ngày sau, cô ai oán chấp nhận thân phận mới của mình - Nguyên Tiêu cô đã hoành tráng xuyên không từ năm 2008 về năm 2003, O-M-G! Chuyện xuyên không trên "Công chí" thực sự tồn tại

(Công chí là một kiểu tạp chí cho teen, nếu trí nhớ cá vàng của bạn không nhầm thì truyện ngắn này được đăng trong tạp chí này)

Cô không tìm được ý nghĩ muốn hét âm lên, có lẽ đây chỉ là mơ. Cô gật đầu, quyết định chấp nhận ý nghĩ mình chẳng qua chỉ đang nằm mơ.

Coi như là mơ, vậy giấc mơ này của cô có thể trở nên chân thật một chút không? Cho dù là thật hay không thật, Nguyên Tiêu nhất định không bao giờ giấu diếm chuyện mình thích cậu nữa, có phải chỉ có trong mơ, trong tình huống như thế này, cô mới có thể ung dung hất cái cằm tròn tròn, cười híp mắt nói với cậu "Tôi chính là Nguyên Tiêu, cậu nhất định phải thích tôi nhé"

Khí trời đầu thu hết sức dễ chịu, gió mát nhẹ nhàng phả vào da thịt như chú cá nhỏ nơi đáy nước tinh tế hôn lên gò má cô.

Sau khi tỏ tình là một sự trầm mặc rất lâu, sau đó là một trận cười rung cả trời đất, nhiều cô bé cậu bé không hơn kém Khuru Chương bao nhiêu cười lăn lộn, Nguyên Tiêu hoá đá tại chỗ. Có có làm không vậy? Mới vừa rồi chỉ có một mình Khuru Chương, sao bây giờ mọc đâu ra lắm người như vậy?

Ầm!

Sét đánh giữa trời quang, thiên lôi đột kích, cô hoành tráng độ kiếp.

Khuru Chương mười hai tuổi bị những cô bé cậu bé kia vây ở giữa, hai tay lạnh lùng đặt trước ngực liếc xéo cô, đầy mắt như có băng kết, tàn nhẫn và xa cách. Làn gió thổi qua, mái tóc ngắn của cậu bỗng nhiên bay bay, hoà với màu áo sơ mi trắng như đàn chim bồ câu vỗ cánh bay qua, Nguyên Tiêu nhất thời nhìn mà choáng váng.

Một cô bé mặt mũi xinh xắn đi quanh cô một vòng, ngẩng đầu "vô tội" nói với cô: "Chị gái này, chị béo như thế, lấy đâu ra dũng khí tỏ tình với Khuru Chương, mà chị còn lớn hơn cậu ấy bốn tuổi đấy!"

Tiếng nói vừa thoát ra, tất cả đều cười rầm rầm lẫn lẫn, đôi má phúng phính hơi hồng lên

"Chị là giáo viên mỹ thuật của Khuru Chương, muốn yêu mỹ thuật hội hoạ, nhất định phải yêu cô giáo của mình trước. Chị muốn Khuru Chương yêu quý chị hình như không đến phiên bọn tiểu quỷ các em bon chen vào" Cô cả vú lấp miệng em.

Bạn học Nguyên Tiêu gì cũng không giỏi nhưng da mặt nhất định dày như sắt thép, dẫu kích nhỏ như thế này, cô bình tới tương đương, nước tới lấy đất ngăn! Cuộc đời không dài, nhưng trình độ nguy hiểm đã đạt được sự phát triển vĩ đại

Mặc dù lần đầu tiên tỏ tình gặp biến cố rất thảm, nhưng Nguyên Tiêu không vì vậy mà nổi giận, ngược lại càng bị ngăn cản càng to gan.

Ha ha, đúng là một giấc mơ không muốn tỉnh, nhưng mà giấc mơ này hơi bị tàn khốc. Cô gái nhỏ cười khở sở nghĩ vậy

5. Chương 5

Khuru Chương dù gì cũng không phải hạng người dễ chọc, cho dù chỉ mới mười hai tuổi, cậu ngang bướng nghịch ngợm đến mức người người oán trách

"Này! Chị đừng tưởng rằng chị trở thành giáo viên mỹ thuật của tôi thì có thể an tâm rồi, tôi không có tí hứng thú nào với việc vẽ vời! Đừng có lấy việc này ra phiền tôi!"

"Tiểu tử đáng ghét! Không cho phép đi ra ngoài!"

"Tôi nghe lời chị, nhưng chị là người thế nào của tôi chứ?" Khuru Chương ngoái đầu, cười bí hiểm, nụ cười rạng rỡ khiến Nguyên Tiêu dao động mạnh: "Tôi là Nguyên Tiêu, cậu nhất định phải thích tôi nhé"

Lời vừa nói ra, cô không kìm được ý nghĩ muốn cắn đứt lưỡi mình. Ai da, cho dù muốn bắt trái tim "hoàng tử" làm tù binh, sao cô có thể nói tùy tiện thế chứ.

Khuru Chương nhìn cô cười quái dị, khiến cô không khỏi rùng mình: "Được rồi, coi như tôi nói sai rồi"

Trầm mặc một hồi, cậu nhóc không nói gì, chẳng qua chỉ cầm cây cọ trong tay, yên lặng pha màu trên bảng vẽ: "Này, vẽ cái gì?" Cậu hỏi.

"Ồ?" Cô sững sốt, ấp úng: "Tuỳ cậu"

Lại một lúc lâu nữa, cậu nhóc chợt ngẩng đầu, trong mắt là quyết tâm truy cứu đến cùng: "Chị thực sự thích tôi à? Chỉ vì tôi là Khuru Chương? Không phải vì nhà tôi có tiền, tôi đẹp trai... Ai, bà chị đáng ghét, chị dám đánh tôi!"

"Đi chết đi!" Lại dám hoài nghi cô vì nhà cậu có tiền, cậu đẹp trai nên mới thích.

Mứt quả cô đã ăn nhất định phải phun ra trả cậu, cô không nên thích cậu mới phải!

Cậu nhóc nhìn bóng người nổi giận đùng đùng bỏ đi, trên môi nở nụ cười giễu cợt lạnh lùng: "Đã nói rồi, ngay cả mẹ còn không thích con mình, sao có người có thể thực sự thích mình"

Tiếp theo tiếp theo, sau đó sau đó, sống chung một thời gian dài, khuyết điểm của Nguyên Tiêu càng lúc càng bộc lộ rõ ràng trước mắt nhân dân và đại chúng.

Ngày nào đó, tại đường Anh Hoa Princess Street, trước những ánh mắt soi mói nhìn ngó của nhân dân, đại chúng, cơn giận ầm ầm bấy lâu của Khuru Chương cuối cùng bộc phát.

"Lay chị, xin hỏi chị mười sáu tuổi thật à? Thậm chí ngay cả thứ buồn nôn thế mà cũng nuốt được"

"Chep chep" Người nào đó liếm mút lớp vỏ bọc đường phết trên mút quả rồi cắn viên sơn tra đỏ, ăn rất miệt mài, hoàn toàn không thèm để ý cậu nhóc bên cạnh.

Đời người phải cố mà sống vui vẻ, có mút quả không ăn thì đúng là ngốc.

Khuru Chương bị thanh âm "chep chep" đánh bại, bịt kín lỗ tai, quay đầu bước đi: Cậu không quen bà chị kia! Cậu không quen bà chị kia!

Cậu đi trên đường, rất không có tình nghĩa nhớ lại, tự nhiên góc áo sơ mi trắng của cậu bị ai đó kéo kéo

"Khuru Chương, cậu thích ăn mút quả không? Ném thử xem ngon không?" Cô gái trước mắt, hai má tròn trịa, tay đưa xâu mút quả cho cậu như đưa vật gì quý hiếm lắm.

Gương mặt tròn tròn nở nụ cười sáng lạn Không hiểu sao trong lòng cậu đột nhiên có cảm giác gần như là ầm ập, không phải cậu rất ghét bà chị này sao? Tại sao tay phải cậu vô thức đón mút quả, cắn một quả sơn tra cô đã ăn dở một nửa.

Ngọt quá!

Thời gian vui vẻ dường như vô cùng ít, vĩnh viễn không đủ. Nguyên Tiêu cố chấp cho rằng đây là một giấc mơ, hết lần này đến lần khác tỏ tình với Khuru Chương, rồi hết lần này đến lần khác bị từ chối phũ phàng.

Bạn nói xem, sai bây giờ bọn nhóc con lại cố chấp như vậy? Rõ ràng là cô nằm mơ, tại sao cô lại buồn bực như thế?

Giữa trưa nắng, bong bóng xà phòng bị ánh mặt trời vô tình tàn phá.

Xế chiều hôm đó, Nguyên Tiêu để Khuru Chương tự học, cô gái nhỏ cũng thật sự không biết nói gì, cuối cùng nói về ý nghĩa của TOKS.

Lúc đó, mẹ Khuru Chương đột ngột gọi cô ra ngoài.

Nguyên Tiêu vẫn nhớ sắc mặt của mẹ Khuru Chương lúc đó: nặng như chì!

Họ vào một căn phòng trống, trong phòng còn có thêm một cô gái mặt mũi thanh tú và một phụ nữ trung niên có vẻ rất nghiêm khắc.

"Cô nói cô là Nguyên Tiêu?" Giọng nói của người phụ nữ cực kỳ nghiêm nghị, Nguyên Tiêu bất chợt rùng mình một cái, gật gật đầu, chưa kịp phản ứng gì đã nghe thấy một giọng nữ sắc bén cắt ngang: "Đồ lừa đảo! Lúc này cô còn dám nói dối. Nói, cô tiếp cận Khuru Chương nhà chúng tôi là có ý đồ gì?"

"Mẹ Khuru Chương, cháu cháu là Nguyên Tiêu mà" Đối mặt với tình cảnh này đã khiến Nguyên Tiêu sợ chết khiếp, hoàn toàn không biết phải làm thế nào"

"A Diệp, đừng gấp gáp. Cô ta còn chưa làm gì bất lợi với Khuê Chương, thế là được rồi, Nguyên Tiêu chân chính đang ở đây" Người phụ nữ trung niên kéo cô gái thanh tú kia, ánh mắt lạnh lùng lướt qua mặt Nguyên Tiêu, cô lại rùng mình lần nữa, cảm giác oan ức tràn ngập trong lòng.

Cô chưa từng nói mình là cô giáo dạy vẽ của Khuê Chương, hơn nữa còn cực lực giải thích, nhưng hai người họ tự cho rằng cô là giáo viên mỹ thuật của con nhà họ, vì sao lúc xảy ra chuyện, toàn bộ sai lầm lại đổ xuống đầu cô?

Hốc mắt Nguyên Tiêu hơi đỏ lên, chỉ nghe mẹ Khuê Chương lạnh lùng nói: "Tôi xem như biết vì sao cô là giáo viên vẽ mà không vẽ nổi một bức tranh rồi. Cô cút cho tôi! Cút ngay, nhà chúng tôi không chứa đứa con gái lai lịch bất minh như cô"

Một bức tranh vô cùng non tay bị ném dưới chân Nguyên Tiêu

Nếu Nguyên Tiêu để ý một chút sẽ phát hiện bức tranh này với bức tranh Khuê Chương đã cho cô xem ở triển lãm TOKS giống nhau như đúc. Cô bắt cần cho nên không nhìn ra sự trùng hợp này.

"Ầm" một tiếng, cửa mở ra, cậu nhóc mặt lạnh như tiền, lạnh lùng vòng tay đứng ở cửa:

"Mọi người định tranh cãi đến khi nào? Có thể trả cô giáo cho con chưa?"

"Cô ta không phải giáo viên của con! Cô ta là một kẻ lừa đảo!"

Mẹ Khuê Chương hét lên, nước mắt Nguyên Tiêu chảy ròng ròng, thế giới của cô trong chớp mắt sụp đổ không còn gì, cậu nhìn thấy sự thảm hại của cô, cậu sẽ nghĩ cô là kẻ lừa đảo, cô thật sự... thật sự chẳng làm gì cả.

Cô ngẩng đầu, đối mắt với đôi mắt hờ hững của Khuê Chương. Thằng nhóc kia tàn nhẫn như vậy nhưng chưa từng bắt chẹt hỏi cô câu nào. Niềm tin của cô phút chốc sụp đổ nốt. Nguyên Tiêu khóc chạy ra ngoài, đúng lúc này, một chậu hoa sứ Thanh Hoa trên lầu đột ngột rơi xuống, trúng đầu cô.

Tất cả mọi việc kì lạ này xảy ra, quả nhiên vận mệnh thật trêu người

Tiếp tục sau đó. Cô chẳng nhớ được gì ngoại trừ việc Khuê Chương ôm cô, khàn cả giọng gọi tên cô, nhưng cô nghe câu được câu mất, khuôn mặt tuần tú của cậu rạn rở trong ánh sáng trắng trước khi cô ngất đi phút chốc trở thành mảnh kí ức đau buồn cuối cùng sót lại.

6. Chương 6

Bệnh viện, năm 2008.

"Rầm" Cửa lớn thình *** h bị đẩy ra, mang theo cái oi nồng bên ngoài vào phòng bệnh, cả người bệnh cả bác sĩ đều kinh ngạc nhìn chàng trai đang thở hồng hộc mới tới.

Dáng người cậu thẳng tắp như trúc, áo sơ mi trắng bị mồ hôi thấm ướt một mảng lớn, cũng không thể làm lu mờ dung mạo tuần tú. Không biết cậu hỏi thăm bàn tiếp tân những gì mà sau đó chạy thục mạng lên tầng năm phòng cấp cứu.

"Người bệnh phòng hai linh tám rồi cuộc thế nào rồi?" Cậu vừa lên lầu, thấy bác sĩ từ phòng bệnh đi ra liền nắm lấy cổ áo bác sĩ, giọng nói khẩn thiết còn mang theo sự lo âu sâu sắc.

"Não chỉ bị chấn động nhẹ, không có vấn đề gì lớn. Cậu có thể vào trong xem cô bé thế nào, nhưng nhất định phải khẽ thôi" Bác sĩ đáng thương bị cậu dọa phát hoảng, trong lòng thầm nghĩ nếu không cho cậu trai này vào, chắc cậu ta sẽ phá huỷ cả cái bệnh viện này mất, vì thế gật đầu đồng ý, nhìn thấy bóng dáng chàng trai học tốc chạy vào phòng cấp cứu, bác sĩ mới nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó cất bút vào, lắc đầu rời đi.

Ánh nắng tháng sáu luôn qua khe cửa chớp đậu lại trên gương mặt cô gái như những chiếc lông vũ mềm mại, Nguyên Tiêu trên giường bệnh lúc này đã tỉnh, đang hồi tưởng lại giấc mơ dài, cô giật mình nhận ra trong lúc nằm mơ, nước mắt đã vô tình thấm ướt gò má phúng phính.

”Đồ ngốc, khóc lên mặt càng tròn vô không chịu được, xấu xí!” Một giọng nam thanh nhã yếu ớt vang lên, rõ ràng rất căng thẳng nhưng cậu vẫn còn tâm tư trên chọc cô.

Cô ngẩng đầu mờ mịt nhìn cậu, nước mắt lại ã chã tuôn.

”Truyền thuyết nói rằng mỗi người đều là nửa vòng tròn không hoàn chỉnh, chỉ khi tìm được một nửa định mệnh của mình, mới có thể trở thành một vòng tròn trọn vẹn, từ nay về sau không còn hối tiếc. Cậu bằng lòng để cho tôi, cũng như cho cuộc sống sau này của cậu một cơ hội để trở thành vòng tròn hoàn chỉnh chứ?”

Nghe Khưu Chương nói, Nguyên Tiêu như bị sét đánh.

Cô đột nhiên ngộ ra câu chuyện cũ của Khưu Chương, thì ra nhân vật nữ chính trong câu chuyện đó đúng là cô, mà cô lại đau lòng không hiểu lời tỏ tình và tình cảm của cậu.

Vận mệnh trên đùa khiến cô mười sáu tuổi gặp cậu mười hai tuổi nghịch ngợm, ngang bướng. Họ quanh quẩn một vòng lớn, rốt cuộc hiểu rõ tất cả những hi vọng ái ố trước đây trở thành sự gấn bó chặt chẽ từ bao giờ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-nguoc-thoi-gian-3-2-1>